

R. Că noi suntem datori să ne supunem voioși la toate împrejurările întristătoare pe care Providența permite a ni se întâmpla, în speranța vieții fiitoare, unde Dumnezeu va schimba durerile noastre în bucurie, dacă vom fi răbdători și credincioși. «Atunci voi întorce plângerea lor întru bucurie, și-i voi face pe ei veseli.» (Ierem. c. XXXI, v. 13).

LECTIUNEA V

Despre Revelațiunea și existența ei

Î. A vorbit Dumnezeu cu oamenii vre o dată ?

R. Da; tradițiunile tuturilor popoarelor, și mai cu deosebire sânta Scriptură, ne învață că Dumnezeu, după ce a creat pe primii noștri părinți, le dăde lege și le arătă religiunea și cultul prin care erau datori să-l onoreze.

Î. Această credință a revelațiunii divine este în adevăr universală ?

R. Da, este necontestabilă. Să stărbatem toate națiunile, să întrebăm toate istoriile, să ne urcăm cât se va putea de sus în anticitate, și vom găsi pretutindeni pe Dumnezeu în originea popoarelor. Asupra acestui punct nu este nici o îndoielă că Divinitatea s'a manifestat strămoșilor noștri, și a viețuit familiar cu ei. Acesta este secolul de aur atât de celebrat de poeți, în care Divinitatea, coborîndu-se din cer, a năvătat pe oameni religiunea, științele și artele.

Î. Ce este religiunea ?